

РЕШЕНИЕ

№ 14230

гр. София, 25.04.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 9 състав, в
публично заседание на 08.04.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Камелия Серафимова

при участието на секретаря Анжела Савова, като разгледа дело номер **12788** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Настоящото административно производство е по реда на чл.266 и сл. ДОПК.

Образувано е по жалба на „Пионер Софткомерс“ ЕООД [населено място] срещу Решение №ПИИ-361/02.12.2024 година на Заместник-директор ТД на НАП- С., с което последният на основание чл.197 от ДОПК оставил без уважение жалбата на „Пионер Софткомерс“ ЕООД срещу Постановление за налагане на обезпечителни мерки от 02.07.2019 година.

Развитите в жалбата оплаквания са за незаконосъобразност на Решението и на издаденото Постановление за налагане на обезпечителни мерки. Иска се отмяна на решението и отмяна на Постановлението за налагане на обезпечителни мерки, като отново не е обсъдено направеното възражение за изтекла погасителна давност на публичните вземания въпреки отменителното Решение на АССГ, като дружеството изобщо няма открити банкови сметки в нито една търговска банка в РБ. Иска се отмяна на Решението и отмяна на Постановлението за налагане на обезпечителни мерки.

В съдебно заседание, жалбоподателят-„Пионер Софткомерс“ ЕООД- [населено място], редовно уведомен при условията на чл.138,ал.2 АПК се представлява от адвокат И.,редовно упълномощен, който поддържа жалбата на заявените основания и моли да бъде уважена. Заявява претенция за присъждане на разноски.

Ответникът по жалбата- Заместник-директор ТД на НАП-гр. С., редовно и своевременно призован, се представлява от юрисконсулт К. редовно упълномощена, която оспорва жалбата като неоснователна. Заявява претенция за присъждане на юрисконсултско възнаграждение и прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение и моли да бъде редуцирано .

Административен съд София-град след като прецени събраните по делото доказателства ,ведно с доводите и изразените становища на страните, при условията на чл.142,ал.1 АПК, вр. с.188 ГПК, прие за установено следното:

Със Заповед № 3218/15.10.2024 година на Изпълнителен директор на НАП- С. Ц. М. С. е временно преназначена на длъжността Заместник- директор ТД на НАП- С. считано от 16.10.2024 година.

Със Заповед № ЗЦУ-ОПР-22/17.10.2024 година Изпълнителен директор на НАП оправомощил Ц. М. С. – Заместник- директор на ТД на НАП- С. да изпълнява правомощията на Директор ТД на НАП- С. при отсъствие / законоустановен отпуск , командировка и други/ на Х. Б. М.- Директор ТД на НАП- С..

С Решение № 23430/14.11.2024 година постановено по адм. дело № 7478/2024 година по описа на АССГ е отменено Решение № ПИ—198/27.06.2024 година на Директор ТД на НАП С. в частта, в която е оставена без уважение жалбата срещу Постановление, изх.№С-160022-022-0052904/15.12.2016 година и Постановление изх. № С170022-022-0083225/12.12.2017 година, както и самите постановления, отменено е Решение № ПИ-198/27.06.2024 година на Директор ТД на НАП- С. в частта, в която е ставена без разглеждане жалба срещу Постановление, изх. № С190022/-022-0055923/02.07.2019 година на Публичен изпълнител при ТД на НАП- С. за налагане на обезпечителни мерки и е върната преписката в тази част за ново произнасяне по същество.

Със Заповед № 15499/15.11.2024 година на Изпълнителен директор на НАП е разрешено ползването на платен годишен отпуск на Х. Б. М. в размер на 3 работни дни считано от 28.11.2024 година до 02.12.2024 година включително и определил заместник- Ц. М. С..

На 02.12.2024 година Заместник – директор ТД на НАП- С. издал оспореното Решение № ПИ-361, с което оставил жалба с вх. № 53-0664/-1/13.06.2024 година, подадена от „Пионер Софткомерс“ ЕООД срещу Постановление за налагане на обезпечителни мерки с изх. № С190022-022-0055923/02.07.2019 година без уважение като неоснователна.

Решението е връчено на 09.12.2024 година на пълномощник на пуравитлеа на жалбоподателя .

С оглед на така установената фактическа обстановка,Административен съд-София-град намира предявената жалба за процесуално допустима, подадена в преклузивния срок по чл.197 ДОПК от процесуален представител на легитимирана страна и при наличие на правен интерес от обжалване. Разгледана по същество, същата се явява основателна, но по съображения различни от сочените в нея.

При проверката законосъобразността на решението, съдът следва да провери дали е издадено от компетентен орган и в предписаната от закона форма, спазени ли са процесуално правните и материално- правните разпоредби.

Обжалваното решение е издадено от некомпетентен орган- Заместник- директор ТД на НАП. Постановлението за налагане на обезпечителни мерки може да бъде обжалвано в 7-дневен срок от връчването му пред директора на компетентната териториална дирекция, който се произнася с мотивирано решение в 14-дневен срок, а в случаите на налагане на предварителни обезпечителни мерки по чл. 121 - в 7-дневен срок, от получаването на жалбата. Решението по ал. 1 може да се обжалва пред административния съд по постоянния адрес или седалището на жалбоподателя, в 7-дневен срок от връчването му на жалбоподателя и на публичния взискател. Непроизнасянето на решаващия орган в сроковете по ал. 1 се смята за потвърждение на постановлението, което може да се обжалва в 14-дневен срок от изтичането на срока за произнасяне.Съдът отменя обезпечителната мярка, ако длъжникът представи обезпечение в пари,

безусловна и неотменяема банкова гаранция или държавни ценни книжа, ако не съществува изпълнително основание или ако не са спазени изискванията за налагане на предварителни обезпечителни мерки по [чл. 121, ал. 1](#) и [чл. 195, ал. 5](#). Решението на административния съд не подлежи на обжалване. Трети лица могат да обжалват обезпечителната мярка, наложена от публичния изпълнител, само когато той я е наложил върху вещи, които в деня на запора или възбраната се намират във владение на тези лица. Жалбата не се уважава, ако се установи, че вещта е била собственост на длъжника при налагането на запора или възбраната. Изпълнението на постановлението, с което се налага обезпечението, не може да бъде спряно поради обжалването му.

В текста на чл.197 от ДОПК не е предвидена възможност Директор ТД на НАП да делегира правомощията си на друг орган. В случая, от самото решение е видно, че то е издадено от Ц. С.–Заместник- директор на ТД на НАП и именно в това му качество на Заместник- директор ТД на НАП е подписано , а не в качеството и на Директор ТД на НАП, действащ като такъв към датата на издаване на решението въз основа на изрична Заповед на Изпълнителен директор на НАП. Обстоятелството, че по делото се съдържа Заповед от 17.10.2024 година на Изпълнителен директор на НАП, с която той е оправомощил Ц. С. – Заместник- директор ТД на НАП при отсъствие на Директор ТД на НАП- Х. Б. М. да изпълнява правомощията на Директор ТД на НАП, не може да обуслови компетентност на Заместник- директор ТД на НАП да се произнася по жалби срещу Постановления за налагане на обезпечителни мерки, защото на първо място, със Заповедта от 17.10.2024 година са предоставени права на Заместник- директор ТД на НАП да изпълнява правомощията на Директор ТД на НАП- С. при отсъствие на Директор ТД на НАП- С.. На второ място, в Решението изрично е посочено, че то се издава от името на Заместник-директор ТД на НАП, а не от името на Директор ТД на НАП или пък да е издадено от името на Директор ТД на НАП и да е подписано със запетая от страна на Заместник- директор ТД НАП. Напротив подписано е изрично от Заместник- директор ТД на НАП именно в това му качество, не в качеството на заместващ Директор ТД на НАП или пък да е издадено от името на Директор ТД на НАП, но с отбелязването, че е подписано от Заместник- директор ТД на НАП, но действащ в качеството на Директор ТД на НАП въз основа на изрична заповед за заместване на Директор ТД на НАП. Тук е мястото да се направи съпоставка между делегиране и заместване. Д. представлява възможност, предвидена в закона, временно - за определен случай или период от време, съгласно конкретната обстановка и преценката на горестоящ административен орган, той да предостави част от правомощията си на някой от подчинените му органи. Подчиненият орган издава административни актове въз основа на това специално овластяване от органа, в чиято компетентност поначало е решаването на съответния проблем. Той не запазва за постоянно делегираното правомощие. Обикновено делегацията е продиктувана от фактическата невъзможност по-горният орган да реагира своевременно на необходимостта от издаване на множество актове на територията на по-голям район или цялата страна. Възможността за делегиране на административни правомощия се характеризира с няколко принципни ограничения: никой не може да делегира правомощия, които не притежава; не могат да бъдат делегирани правомощия, които законът определя като изрична компетентност на съответния орган; органът, на когото са делегирани правомощия, не може да ги предоставя другиму. При делегиране на правомощия, актът се издава от името на органа ,на когото са делегирани правомощията.

За разлика от делегирането, заместването се извършва в случаите, когато лицето, титуляр на правомощия, е в обективна невъзможност да ги изпълнява. В тези случаи, предвид необходимостта от непрекъснато функциониране на административния орган, по силата на

изрична писмена заповед, отсъстващият титуляр нарежда заместването му от друго, подчинено нему лице. За определения период, заместващият изпълнява правомощията на замествания в пълен обем, като върши това от името на замествания орган.

В случая обжалваното Решение е издадено не от името на Директор ТД на НАП- С. а от името на Заместник- директор ТД на НАП- С. и то именно в това му качество на Заместник-директор ТД на НАП-С.. При казаното по – горе, Заместник – директор ТД на НАП не притежава правомощия по силата на чл.197 и сл. от ДОПК именно в това си качество да се произнася по жалби срещу Постановления за налагане на предварителни обезпечителни мерки. Правомощия да се произнася по жалби срещу Постановления за налагане на предварителни обезпечителни мерки има само и единствено Директор ТД на НАП“, не и Заместник- директор ТД на НАП-С. в това му качество. Посочването в Решението, че то се издава от Заместник-директор ТД на НАП действащ в качеството на Директор ТД на НАП- С. не може да доведе до извод, че решението е и издадено от името на Директор ТД на НАП- С. още повече, че то е издадено и подписано от Заместник – директор ТД на НАП – С. на собствено основание, а не както е при хипотезата на заместване - актът винаги и безусловно се издава от името на замествания, а не от името на заместващия/ какъвто е процесният случай/, при което е налице липса на компетентност у издателя на акта той в това му качество- Заместник -директор ТД на НАП- С., да се произнася по жалби срещу Постановления за налагане на предварителни обезпечителни мерки. Липсата на компетентност у издателя на Решението, прави последното нищожно. В най-общ смисъл, компетентността на определен административен орган посочва кръга от въпроси, с които той е оправомощен да се занимава, както и правомощията, с които органът разполага за решаването на тези въпроси и с оглед издаването на юридически/административни актове/,компетентността представлява нормативно признатата способност на даден орган да издаде определен акт. Компетентността на държавните органи е израз на специализацията на функциите на държавно управление и очертава кръга от задачи, възложени на отделните органи по осъществяването на определени държавни функции. Най-често, компетентността се определя като система от правомощия-свкупност от права и задължения от особен характер, предоставени на органа за осъществяване на държавната власт. Значението на компетентността при издаване на административни актове е толкова голяма, че законодателят отчитайки тази значимост е въздигнал липсата на компетентност в първо то основание за оспорване на административните актове-чл.146,т.1 АПК/приложим по силата на препращащата норма на параграф 2 от ДОПК/.Липсата на компетентност у издателя на обжалваното решение, прави последното нищожно, непораждащо правни последици и предполага обявяването и, и административната преписка следва да върната на компетентния орган- Директор ТД на НАП- С. за ново произнасяне, при което в случай на заместване на същия , актът следва да бъде издаден от името на Директор ТД на НАП- С., а не от Заместник- директор ТД на НАП- софия в това му качество. При новото разглеждане, компетентният орган следва да отговори на всички доводи в жалбата и да разгледа спора по същество.

С оглед изхода на спора,претенцията на ответника по жалбата за присъждане на юрисконсултско възнаграждение е неоснователна и не подлежи на уважаване. В полза на жалбоподателя следва да се присядат направените разноски в размер на 50 лева- заплатена държавна такса. Жалбоподателят е представяван от адвокат, като в представеното пълномощно е договорено, респективно на това заплатено адвокатско възнаграждение в размер на 1000 лева. По силата на чл.161 от ДОПК,на жалбоподателя се присъждат разноските по делото и възнаграждението за един адвокат за всяка инстанция съразмерно уважената част на жалбата. На ответника се присъждат разноски съобразно отхвърлената част от жалбата. На администрацията вместо

възнаграждение за адвокат се присъжда за всяка инстанция юрисконсултско възнаграждение в размера на минималното възнаграждение за един адвокат. При прекомерно възнаграждение за адвокат без оглед на действителната правна и фактическа сложност на делото съдът може да присъди по-нисък размер на разноските в тази им част, но не по-малко от минимално определения размер съобразно чл. 36 от Закона за адвокатурата. От своя страна по силата на чл.36, ал.2 от Закона за довкупната ,Размерът на възнаграждението се определя в договор между адвоката или адвоката от Европейския съюз и клиента. Този размер трябва да бъде справедлив и обоснован и не може да бъде по-нисък от предвидения в наредба на Висшия адвокатски съвет размер за съответния вид работа. Съгласно чл.8,ал.3 от Наредбата за минималните адвокатски възнаграждения-за процесуално представителство, защита и съдействие по административни дела без определен материален интерес, извън случаите по ал. 2, възнаграждението е 1000 лева. В конкретния случай, възнаграждението не е прекомерно, за да бъде редуцирано. Нещо повече дори- В РЕШЕНИЕ НА СЪДА (втори състав)25 януари 2024 година на СЕС е посочено, че „ Член 101, параграф 1 ДФЕС във връзка с член 4, параграф 3 ДЕС трябва да се тълкува в смисъл, че ако установи, че наредба, която определя минималните размери на адвокатските възнаграждения и на която е придаден задължителен характер с национална правна уредба, противоречи на посочения член 101, параграф 1, националният съд е длъжен да откаже да приложи тази национална правна уредба по отношение на страната, осъдена да заплати съдебните разноски за адвокатско възнаграждение, включително когато тази страна не е подписала никакъв договор за адвокатски услуги и адвокатско възнаграждение.

2) Член 101, параграф 1 ДФЕС във връзка с член 4, параграф 3 ДЕС трябва да се тълкува в смисъл, че национална правна уредба, съгласно която, от една страна, адвокатът и неговият клиент не могат да договорят възнаграждение в размер по-нисък от минималния, определен с наредба, приета от съсловна организация на адвокатите като Висшия адвокатски съвет, и от друга страна, съдът няма право да присъди разноски за възнаграждение в размер по-нисък от минималния, трябва да се счита за ограничение на конкуренцията „с оглед на целта“ по смисъла на тази разпоредба. При наличието на такова ограничение не е възможно позоваване на легитимните цели, които се твърди, че посочената национална правна уредба преследва, за да не се приложи към разглежданото поведение установената в член 101, параграф 1 ДФЕС забрана на ограничаващите конкуренцията споразумения и практики.

3) Член 101, параграф 2 ДФЕС във връзка с член 4, параграф 3 ДЕС трябва да се тълкува в смисъл, че ако установи, че наредба, която определя минималните размери на адвокатските възнаграждения и на която е придаден задължителен характер с национална правна уредба, нарушава забраната по член 101, параграф 1 ДФЕС, националният съд е длъжен да откаже да приложи тази национална правна уредба, включително когато предвидените в тази наредба минимални размери отразяват реалните пазарни цени на адвокатските услуги.

В полза на жалбоподателя следва да бъдат присъдени направените по делото разноски в размер на 1050 лева- заплатено адвокатско възнаграждение и държавна такса.

Съдебните разноски са разходите на страните, произтичащи от участието им в административното производство. Всяка от страните по делото е отговорна за направените разноски.Отговорността за разноски по принцип е обективна/ безвиновна/, защото загубила спора страна отговаря за разноски, дори ако е положила най- голямо старание да води процеса добросъвестно. Съгласно разпоредбата на чл.81 от ГПК, по присъждането на разноски, съдът

се произнася във всеки акт, с който приключва разглеждането на делото в съответната инстанция. Отговорността за разноските е гражданско облигационно отношение, то произтича от процесуалния закон и е уредено от него. Задължението за разноски произтича от неоснователно предизвикания правен спор и тежестта за тях е за страната, която неоснователно е предизвикала същия.

Воден от горното и на основание чл.268,ал.2, ДОПК, Административен съд София град
Р Е Ш И :

ОБЯВЯВА НИЩОЖНОСТТА НА Решение №ПИ-361/02.12.2024 година на Заместник-директор ТД на НАП- С., с което последният на основание чл.197 от ДОПК оставил без уважение жалбата на „Пионер Софткомерс“ ЕООД срещу Постановление за налагане на обезпечителни мерки от 02.07.2019 година.

ИЗПРАЩА АДМИНИСТРАТИВНАТА ПРЕПИСКА НА ДИРЕКТОР ТД НА НАП- С. ЗА НОВО ПРОИЗНАСЯНЕ ПРИ СПАЗВАНЕ НА ДАДЕНИТЕ УКАЗАНИЯ ПО ТЪЛКУВАНЕТО И ПРИЛАГАНЕТО НА ЗАКОНА.

ОСЪЖДА ЗАМЕСТНИК- ДИРЕКТОР ТД НА НАП- С. ДА ЗАПЛАТИ НА“ ПИОНЕР СОФТКОМЕРС“ЕООД ГР. С. СУМАТА ОТ 1050 ЛЕВА- РАЗНОСКИ ПО ДЕЛОТО, КАТО СЪЩАТА СЛЕДВА ДА БЪДЕ ВЪЗСТАНОВЕНА ОТ БЮДЖЕТА НА ТД НА НАП- С..

На основание чл.138,ал.1 АПК, препис от решението да се изпрати на страните. Решението е окончателно и не подлежи на обжалване, съгласно разпоредбата на чл.197 от ДОПК.

СЪДИЯ: